

JARDÍ INHÒSPIT

Oh, jardí, antany esponerós,
de fresques deus i acollidora ombra,
base i refugi dels meus primers amors,
on era deliciós deixar passar les hores,
albirant entre les fulles dels arbres els fulgors
de tantes primaveres...

Més, ai, un gèlid vent, vingut d'estranyes terres
s'endugué en un instant la tendresa del teu ser,
glaçant fins a la mort les flors i les fontanes,
deixant-te erm i sec.

Inhòspit jardí, de blanca neu cobert,
fujo del teu aire pesat i somort;
et deixo sens recança, m'allunyo del teu fred.
La vida enllà de tu em sembla molt més bella,
més dolces les sentors d'una nova primavera,
que apaivaga els mals records.

Mai enyoraré el teu entorn desolat i trist;
amb el cor joiós tornaré a cantar i tornaré a riure,
i oblidant per sempre anteriors angoixes
cridaré ben fort al redòs del vent ¡sóc lliure!